

Mai rămâne o singură cale

Flavius

Când nopțile mele nu mai au somn
e prea târziu să le pun busuiocul sub nas,

zilele se năpustesc peste ele
cu franjuri de lumini strălucitoare pe umeri.

Prin mine trec întortocheate cărări
dar toate se înfundă-n întuneric,

mai rămâne o singură cale
pe o pantă abruptă ce alunecă-n hău.

Lumina pe care o zăresc se va desminți
și pământul cu trupuri se hrănește,

treptat și-n taină se vor naște copiii
altui veac sângerând de nerăbdare,

trece și el grăbit mai deprte,
timpul se înnoiește cu el însuși la nesfârșit.

Oamenii se vor plimba prin univers
și-n urma lor plinul dă pe afară,

se umple gol după gol neîntrerupt
dar niciodată golul cel mare.